

ВЪЗЛИТЕ НА ВЯТЪРА

Превод от руски: Дона Минчева, 1995

chitanka.info

Едни хора имали син. Момчето много обичало да си играе край водата. Прави каквото прави, все около езерото се върти. И майка му забранявала да играе край водата, защото можело да се удави, и баща му го биел — нищо не помагало. Щом му попаднело нещо в ръка, било то лъжица, гаванка за сол, калпак или цървули, всичко отивало във водата — нека плава.

Най-сетне родителите му разбрали, че няма да отвикнат момчето да играе край водата и решили да го направят моряк.

Бащата се заел да търси учител за своя син. Дошъл един старец и почнал да обучава момчето на различни тънкости в моряшкия занаят.

Момчето се учело с голямо желание и не след много старецът казал:

— Няма вече какво да те уча!

А когато се приготвил да си отива, той дал на ученика си едно въженце с три възела и му рекъл:

— Макар че сега ти си запознат с всички ветрове, морета и страни в света, за добрия моряк това още не е достатъчно. Затуй ти давам това въженце с три възела. Докато го държиш в ръцете си, ще бъдеш господар на морето и ветровете. Ако морето е съвсем спокойно, развържи първия възел. Тогава ще духне добър попътен вятър. Развържеш ли втория възел — ще излезе буря. А ако развържеш третия, морето изведнъж отново ще утихне.

Старецът си заминал, а младият моряк почнал да плава по всички морета. Другите моряци не можели да се начудят: този млад капитан имал винаги попътен вятър. Никога върху кораба му не връхлитал ураган, никаква беда не го сполетявала по пътя.

Веднъж корабът на младия моряк пристигнал в столицата на това царство. Много кораби, готови да отплуват, стояли в пристанището. Но щом нашият капитан развързал третия възел на въженцето, морето изведнъж стихнало напълно, а на сушата дори листата на трепетликата не помръдвали. По неволя корабите трябвало да си останат в пристанището.

Постояли те ден-два, а вятър все нямало и нямало. Мнозина от моряците недоволствували от това. А най-вече синът на самия цар. Този ден той трябвало да отплува, за да отиде при годеницата си — една принцеса от съседното царство.

Царският син обявил, че ще награди богато оногова, който му помогне да премине морето. А старият цар обещал дори половината си царство!

Чул това нашият капитан и казал, че се наема да откара царският син на другия бряг.

Принцът радостно стъпил на палубата. Капитанът развързал първия възел: духнал попътен вятър и корабът като чайка се понесъл по морето. Още на другата сутрин принцът зърнал замъка на принцесата и пристигнал там тъкмо когато искали да оженят годеницата му за друго.

Младият моряк се явил пред стария цар, бащата на принца, и му рекъл:

— Отказвам се от половината ти царство, защото такъв хубав живот, какъвто е моя на кораба, няма нито един цар!

Тогаво благородният цар поканил моряка да му отиде на гости.

Старият цар имал много хубава дъщеря. Капитанът мислел да остане в двореца само няколко дни, но щом видял принцесата, престанал да мисли вече за заминаване.

Веднъж в царския дворец пристигнали сватовници. Техният цар живеел на отдалечен остров. Но принцесата харесвала младия капитан и отказала на сватовниците. Те не се показали особено обидени и само помолили да пренощуват в замъка, защото било опасно да се излиза нощем в морето.

На сутринта — що да видят? Сватовниците ги нямало в двореца. Те избягали през нощта и отвлекли принцесата.

Косите на стария цар съвсем побелели от скръб. Той добре знаел, че никога не ще може да върне дъщеря си. Островът, където я откарали, бил заобиколен е високи планини, а във водата около него имало много подводни скали. Нашият млад капитан обаче решил да освободи принцесата.

Щом неговият кораб се приближил до острова, корабите на местните жители излезли насреща му. Но капитанът заповядал на екипажа си да хвърли котва. И когато неприятелските кораби доближили подводните скали, развързал втория възел.

Само в един миг се вдигнала страшна буря: огромни вълни налитали и се разбивали в скалите, мачтите на неприятелските кораби трещели, морето ечало от виковете на хората... Корабът на младия

капитан също се мятал като орехова черупка сред вълните. Но котвите го държали здраво.

Минало време, капитанът развързал третия възел и бурята изведнъж престанала. Вълните стихнали. А в морето плавали само останки от разбитите неприятелски кораби и парчета от платната им.

Капитанът и хората му веднага слезли на брега, освободили принцесата и благополучно се върнали обратно.

Скоро след това отпразнували сватбата на моряка и принцесата. Капитанът останал да живее в двореца. Но понякога той вдигал платната и излизал в морето. Винаги вземал със себе си и въженцето с трите възела и казвал, че когато остарее, ще го подари на някое момче, което още от малко жадува за морските простори и за далечни плавания.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.